ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

រឿង កុំចាំស្អែក

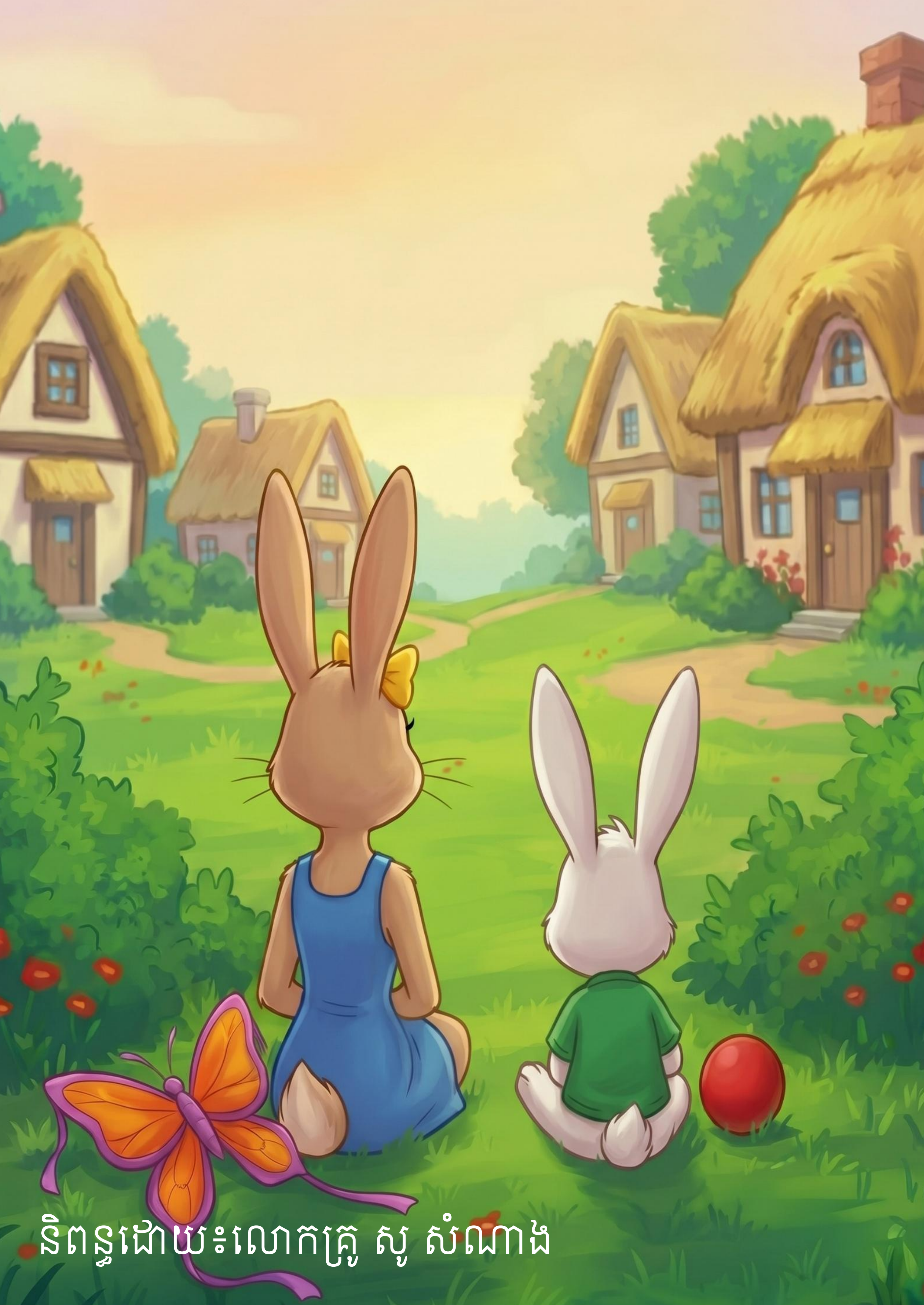
និពន្ធដោយៈលោកគ្រូ សូ សំណាង

រឿង ៖ កុំចាំស្អែក

Don't Wait Until Tomorrow

និពន្ធដោយ ៖ So Samnang

---

១. ព័ត៌មានទូទៅនៃសៀវភៅរឿង

- **ចំណងជើងសៀវភៅ** ៖ កុំចាំស្អែក (Don't Wait Until Tomorrow)
- **អ្នកនិពន្ធ** ៖ So Samnang
- **ប្រភេទរឿង** ៖ រឿងនិទានកុមារអប់រំចិត្ត (Children's Moral Story)
- **តួអង្គសំខាន់ៗ** ៖ ទន្សាយតូច កុសល (ប្អូនប្រុស) និង ទន្សាយ ចាន់នី (បងស្រី)
- **កាលបរិច្ឆេទសន្យាកែប្រែខ្លួន** ៖ ថ្ងៃទី ២៤ ខែតុលា ឆ្នាំ ២០២៤
- **ប្រធានបទស្នូល** ៖ ការលុបបំបាត់ទម្លាប់ពន្យារពេល «ចាំស្អែក» និងការចេះគ្រប់គ្រងពេលវេលាឱ្យបានល្អ

២. ខ្លឹមសារសាច់រឿងលម្អិតតាមទំព័រនីមួយៗ (ទំព័រទី ១ ដល់ ទី ១០)

ក្របមុខ - Cover Page

ចំណងជើងរង ៖ កុំចាំស្អែក

បរិយាយទិដ្ឋភាពរូបភាព *៖ រូបភាពក្របមុខបង្ហាញពីបងស្រីទន្សាយ ចាន់នី កំពុងកាន់ខ្លែងមេអំបៅដ៏ស្រស់ស្អាត និងទន្សាយតូច កុសល កំពុងសម្លឹងមើលដោយស្នាមញញឹម ព្រមទាំងមានបាល់ក្រហមនៅក្បែរ ក្នុងភូមិដ៏ស្រស់ត្រកាល។*

ខ្លឹមសារអត្ថបទ ៖

ចំណងជើង៖ កុំចាំស្អែក

អ្នកនិពន្ធ៖ By So Samnang

មាតិកា

១. ព័ត៌មានទូទៅនៃសៀវភៅរឿង i

២. ខ្លឹមសារសាច់រឿងលម្អិតតាមទំព័រនីមួយៗ (ទំព័រទី ១ ដល់ ទី ១០)....................i

ទម្លាប់ «ចាំស្អែក» របស់កុសល 1

ការរំលឹកពីបងស្រី ចាន់នី 2

ការធ្វេសប្រហែស និងសម្រាកក្រោមដើមស្វាយ 3

ដើរស្ទូចត្រី និងការគិតថាងាយស្រួល 4

ការផ្ចិតផ្ចង់របស់បងស្រី ចាន់នី 5

ការភ័យស្លន់ស្លោនៅយប់ថ្ងៃសុក្រ 6

ការអស់កម្លាំង និងគេងលក់លើតុធ្វើការ 7

ការប្រកួតបង្ហោះខ្លែង 8

ការបរាជ័យរបស់កុសល 9

មេរៀនជីវិត និងការសន្យាកែប្រែខ្លួន 10

គំនិតនៃរឿង៖ 11

ទម្លាប់ «ចាំស្អែក» របស់កុសល

នៅភូមិវាលស្មៅដ៏ខៀវស្រងាត់មួយ មានទន្សាយតូចម្នាក់ឈ្មោះថា កុសល។ ទោះបីជា កុសល ជាក្មេងឆ្លាត ប៉ុន្តែគាត់មានទម្លាប់អាក្រក់មួយគឺ "ចាំស្អែក"។ រាល់ពេលដែលមានកិច្ចការសាលា ឬការងារផ្ទះ គាត់តែងតែលើកពេលជានិច្ច។ ថ្ងៃនេះ

ខណៈដែលពន្លឺព្រះអាទិត្យកំពុងរះថែងចាំង កុសលកំពុងតែលេងបាល់ពណ៌ក្រហមយ៉ាងសប្បាយរីករាយនៅក្នុងសួនផ្កា ដោយមិនខ្វល់ខ្វាយពីអ្វីទាំងអស់។

ការរំលឹកពីបងស្រី ចាន់នី

បងស្រីរបស់គាត់ឈ្មោះ ចាន់នី បានដើរមកជិត រួច និយាយរំលឹកថា៖ "កុសល! កុំភ្លេចណា ថ្ងៃសៅរ៍នេះភូមិ

យើងនឹងមាន ការប្រកួត បង្ហោះខ្លែង។ ប្អូនគួរតែចាប់ ផ្ដើមធ្វើខ្លែងពី ឥឡូវទៅ ដើម្បី ឱ្យវាមានគុណ ភាពល្អ និងរឹង មាំ"។ ចាន់នី បានបង្ហាញឫស្សី និងក្រដាសពណ៌ដែលនាងបានរៀបចំ យ៉ាងមានរបៀបរៀបរយ។

ការធ្វេសប្រហែស និងសម្រាកក្រោមដើមស្វាយ

កុសលសើចតិចៗ រួចតបថា៖ "អូ! បងចាន់នីអើយ នៅសល់ពេលច្រើនណាស់ ចាំស្អែកចាំធ្វើក៏មិនទាន់យឺតពេលដែរ"។

និយាយរួច គាត់ក៏បានទៅដេកលើអង្រឹងក្រោមដើមស្វាយដ៏ត្រជាក់ រួចយោលខ្លួនទៅមកយ៉ាងរំភើយ។ គាត់គិតថាការសម្រាកនៅថ្ងៃនេះសំខាន់ជាងការងារដែលត្រូវធ្វើសម្រាប់ថ្ងៃស្អែក។

ដើរស្ទូចត្រី និងការគិតថាខាយស្រួល

ថ្ងៃបន្ទាប់បានឈានចូលមកដល់ ប៉ុន្តែកុសល នៅតែមិនទាន់ដាច់ចិត្តធ្វើខ្លែងដដែល។ គាត់បាន

កាន់ដងសន្ទូច ដើរទៅមាត់ស្ទឹងដើម្បីស្ទូចត្រី លេង។ គាត់គិតក្នុងចិត្តថា "ការធ្វើខ្លែងគឺជារឿងងាយស្រួលបំផុត ធ្វើភ្លែតក៏រួចដែរ ចាំស្អែកចុះ" ។ នៅក្បែរនោះ មិត្តភក្តិរបស់គាត់កំពុងតែនាំគ្នាចិតឫស្សីយ៉ាងមមាញឹក។

ការផ្ចិតផ្ចង់របស់បងស្រី ចាន់នី

ចំណែកឯ ចាន់នី វិញ នាងបានប្រើប្រាស់ពេលវេលាពេញមួយរសៀល ដើម្បីផ្ចិតផ្ចង់បិទក្រដាស និងលាបពណ៌ខ្លែងរបស់នាង។ ខ្លែងរបស់ចាន់នីមានរូបរាងដូចមេអំបៅដ៏ធំមួយដែលមានពណ៌ចម្រុះគ្នាគួរឱ្យចង់

គយគន់។ នាងបានពិនិត្យមើលខ្សែខ្លែង និងកន្ទុយយ៉ាងហ្មត់ចត់ ដើម្បីប្រាកដថាវានឹងអាចតស៊ូជាមួយកម្លាំងខ្យល់បាន។

ការភ័យស្លន់ស្លោនៅយប់ថ្ងៃសុក្រ

យប់ថ្ងៃសុក្របានមកដល់ ដែលជាយប់ចុងក្រោយមុនការប្រកួត។ កុសលទើបតែភ្ញាក់ខ្លួនថា គាត់មិនទាន់បានរៀបចំអ្វី សូម្បីតែ បន្តិច។ គាត់ចាប់ផ្ដើមភ័យស្លន់ស្លោ ហើយប្រញាប់ប្រញាល់រកសម្ភារៈ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែយប់ជ្រៅ គាត់រកឫស្សីល្អៗមិនបានឡើយ ហើយ

ក្រដាសក៏មានសេសសល់តែបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ។

ការអស់កម្លាំង និងគេងលក់លើតុធ្វើការ

ដោយសារតែភាពហត់នឿយ និងការបង្ខំធ្វើការងារទាំងយប់អាធ្រាត្រ កុសលចាប់ផ្ដើមងងុយគេងយ៉ាងខ្លាំង។ ភ្នែករបស់គាត់បិទជិតបន្តិចម្ដងៗ ហើយទីបំផុតគាត់ក៏បានលង់លក់នៅលើតុធ្វើការទាំងមិនដឹងខ្លួន។

ខ្លែងរបស់គាត់ធ្វើមិនទាន់រួចរាល់ល្អទេ គឺមានគ្រោងរៀចរវេរនិងក្រដាសដែលបិទរហែកចុះឡើង។

ការប្រកួតបង្ហោះខ្លែង

ព្រឹកថ្ងៃសៅរ៍បានមកដល់ សំឡេងត្រែ និងតន្ត្រីក្នុងភូមិបានបន្លឺឡើងយ៉ាងកងរំពង។ កុសលភ្ញាក់ឡើងដោយភាពតក់ស្លុត គាត់ប្រញាប់ប្រញាល់យកខ្លែងដែលមិនទាន់ស្អាតការល្អនោះ រត់ទៅកាន់ទីលានប្រកួត។ គាត់ព្យាយាមលួងចិត្តខ្លួនឯងថា

វានឹងអាចហោះបានល្អដូចខ្លែងរបស់អ្នកដទៃដែរ។

ការបរាជ័យរបស់កុសល

នៅពេលការប្រកួតចាប់ផ្តើម ខ្លែងមេអំបៅរបស់ចាន់នីបានហោះឡើងខ្ពស់ត្រដែតលើមេឃយ៉ាងស្រស់ស្អាត។ នាងសម្លឹងមើលទៅមេឃដោយក្តីរីករាយ។ ចំណែកឯខ្លែងរបស់កុសលវិញ គ្រាន់តែបង្ហោះឡើងបានបន្តិច ក៏ត្រូវខ្យល់បក់ដាច់ខ្សែ ហើយធ្លាក់មកដីបាក់ខ្ទេចខ្ទីអស់។ កុសលឈរមើលកម្ទេចខ្លែងរបស់ខ្លួនដោយកែវភ្នែកស្រពោន។

មេរៀនជីវិត និងការសន្យាកែប្រែខ្លួន

ចាន់នីបានដើរមកជិត រួចនិយាយដោយក្ដីមេត្តាថា៖ "កុសល! នេះជាមេរៀនដ៏សំខាន់។ ការងារដែល

ទុកចាំស្អែក តែងតែផ្ដល់លទ្ធផលមិនល្អបែបនេះឯង"។ កុសលងក់ក្បាលរួចសន្យាថានឹងផ្លាស់ប្ដូរទម្លាប់ចាប់ពីថ្ងៃទី ២៤ ខែតុលា ឆ្នាំ ២០២៤ នេះតទៅ។ គាត់ចាប់ផ្ដើមកត់ត្រាកិច្ចការដែលត្រូវធ្វើដោយការផ្ចិតផ្ចង់បំផុត។

(**ចប់ដោយបរិបូណ៌**)

គំនិតនៃរឿង៖

កុំទុកការងារថ្ងៃនេះចាំដល់ថ្ងៃស្អែក ព្រោះការរៀបចំទុកជាមុនដោយផ្ចិតផ្ចង់ទើបនាំមកនូវភាពជោគជ័យ។

Moral of the story:

Never put off until tomorrow what you can do today, because diligent preparation is the foundation of success.

ដកស្រង់ពី ៖ ប្រជុំរឿងព្រេង
Google Gemini

អ្នកនិពន្ធ ៖ សូ សំណាង